

Universitätsbibliothek Paderborn

Johannis Trithemii Spanheimensis Primo, Deinde D. Iacobi Maioris Apvd Herbipolin Abbatis, viri suo aeuo doctiss. ... Partis Opera Historica, Qvotqvot hactenus reperiri potuerunt, omnia

Partim E Vetvstis Fvgientibusque editionibus reuocata, & ad fidem
Archetyporum castigata; partim ex manuscriptis nunc primùm edita ;
Qvorvm Catalogvm Aversa pagina exhibet

Iohannis Trithemii Spanheimensis Primo, Deinde D. Iacobi Maioris Apvd
Herbipolin Abbatis, viri suo æuo doctissimi Secvndæ Partis Chronica
Insignia Dvo - I. Coenobii Hirsavgiensis, Diœcesis Spirensis: eius
foundationem & progressum ab Anno Christi DCCCXXX. vsque ad Annum
MCCCLXX. II. Coenobii ...

Trithemius, Johannes

Francofvrti, 1601

De Friderico Nackheim, Hvivs Monasterii Sponheimensis Abbate XX. qui
præfuit annis V. mensibus VII. diebus IV. & variis gestis illius temporis

urn:nbn:de:0128-1-17336

*Iacobus fuit
archiepiscopus
Treuirensis.*

obiit, in corpore ecclesie sepultus, vir certe magnificus, & totus pro ecclesia Dei laboriosus. Iacobus autem Sirek post resignationem domini Rabani confirmatus ab Eugenio Papa IV, in castro Mayensberg in archiepiscopum consecratus fuit, & praefuit annis XVII, vir praestans, animo bonus & magnificus, qui prudentia & magnanimitate sua multos amulos & aduersarios Treuirensis ecclesie vicit & superauit, & Canonicos quosdam maioris ecclesie, sibi rebelles, auxilio summi Pontificis ad subiectionem & obedientiam firmiter coartauit. In primo introitu suo ecclesiam Treuirensis omnino depauperatam, & omnia castra, oppida, telonia ac census impignorata, promptuarique omnia vacua reperit, & nihilominus LX millia florenorum Iohanni episcopo Leodiensi, coadiutori quodam Rabani, ratione administrationis suae dare & exsoluere coactus fuit.

*Iohannes episcopus
Herbipolensis,
ab illis de
Hirzshorn
captus.*

Anno quoque praescripto, Iohannes episcopus Herbipolensis (propter quam causam, non satis mihi constat) per Domicellos de Hirzshorn captus est, & III. mensibus in eorum custodia detentus. Sunt qui scribunt, causam fuisse pecuniarum, & ipsum Iohannem Pontificem ecclesiam suam multis debitorum oneribus aggrauasse, & mutuum a praefatis Domicellis acceptum, in tempore constituto non restituisse, ob eamque causam ab eis captum fuisse & detentum.

*Albertus
rex Romanorum
moritur.*

Eodem etiam anno, VI. calend. Nouembris, obiit Albertus rex Romanorum, biennio in regno nondum completo, in Alba sepultus, relicta vxore praegnante, Princeps liberalitate & fortitudine clarus, Sed mihi videtur in historijs erratum. Nam si anno praecedente XIV. calend. Aprilis fuit electus, & in isto VI. calend. Nouembris obiit, non plus quam anno I. mensibus VII. & diebus VII. regno potitus fuit. Desuerunt ergo de biennio adhuc menses IV. & diebus XXI. vt clare patescit, menses & dies intermedios bene calculanti.

*Abbas Gobelinus
moritur.*

Anno suo praescripto Gobelinus, Abbas huius monasterij Sponheimensis XIX. senio & infirmitate grauatus, vitam praesentem deseruit, & XVIII. cal. Octobris in Domino quieuit: posteaquam in Abbatia compleuerat annos VII. mensem I. & dies XXIV. vir certe animo constans & ingenio prouidus, ne dicam callidus, qui tempore sui regiminis multa aduersa constanti animo sustinuit, & potius vincere quam cedere paratus fuit: Maius damnum quod tempore sui regiminis huic monasterio intulit, fuit alienatio priuilegiorū & librorum, quae vsque in praesentem diem necdum omnia sunt nobis restituta Corporalis etiam residentiae subtractio non parum huic monasterio nocuit, dum monachi, quasi truncati capite, nullum ordinem penitus neque in spiritualibus neque in temporalibus obseruarent. A tempore enim Philippi abbatis vltimi, vsque ad nouissimam huius loci reformationem, per annos ferme LXXIX. prouisores & procuratores per Abbatem successiue deputati, tam monachi quam seculares, maiori ex parte sicut ex registris eorum manualibus apparet (exceptis paucis) monasterio infideles extitisse inueniuntur. Quantumlibet enim pauper ante officium prouisionis quispiam extitisset, tamen post annos in procuratione paucos infideliter exactos, diues euasit, semperque post computationem peractam plus exposuisse inueniebantur in summa notabili pro monasterio, quam ab illo ratione officij in omnibus recepissent. Qui interrogati, vnde superueniens accepissent, alter a matre, amico, vel quolibet alio superinducto, mutuum accepisse mentitus est. Itaque monachis vitio proprietatis aperto quasi licenter laborantibus, quid aliud ab eis foret expectandum, quam furari, subtrahere, fraudem facere, mentiri, decipere, & monasterium ad extremam paupertatem vel in opiam deducere. Miseranda eorum conuersatio, huic monasterio tantam cladem & desolationem superinduxit, quod vsque in praesentem diem vix aliquante maximis laboribus potuit releuari.

*Prouisores
monasterij
fuerunt.*

*Quid profuerit
procuratorum
monasterio.*

DE FRIDERICO NACKHEIM, HUIUS MONASTERII SPONHEIMENSIS Abbate XX. qui praefuit annis V. mensibus VII. diebus IV. & varijs gestis illius temporis

MORTVO autem Gobelino, Abbate huius monasterij XIX. anno & die praenotatis, hoc est, XVI. calend. Octobris, conuenerunt fratres ad locum capitularem, animo & intentione nouum super se constituendi Pastorem. Erant autem pauci numero. Qui habita inter se deliberatione tandem vnanimiter in Abbatem elegerunt Fridericum de Nackheim, huius coenobij monachum professum, in sacerdotio constitutum, qui confirmatus a Theodorico archiepiscopo Moguntino, & ab eius in pontificalibus Vicario benedictus, praefuit huic monasterio annis V. mensibus VII. & diebus IV. & postea resignauit, vt suo loco

*Fridericus
de Nackheim
fuit abbas
20.*

loco dicemus. Fuit autem Fridericus iste de militari profapia ortus, qui monasterio in iuuentute traditus, parum literariæ scientiæ apprehendit, quemadmodum & cæteri illius temporis pene omnes sine eruditione existentes, ex consuetudine potius quam ex arte canebant. Erat autem homo quietus & laborum impatiens, & propterea ad regimē curæ pastoralis minus sufficiens. Ipse suo tempore monasterio, quantum ad eius personam pertinet, nec multum profuit, nec etiam multum nocuisse repertus fuit. Curam vero temporalium rerum prouisoribus commisit, more illorum, qui eum in abbacia præcesserunt, & ipse suo vacans solatio se de paucis rebus intrumisit.

M C C C C X L.

- 10 Anno Friderici abbatis nostri I. monasterium S. Iacobi in Mōte specioso iuxta mœnia Moguntinæ ciuitatis, instantia & cooperatione Theodoricæ archiepiscopi Moguntini, per monachos Bursfeldenses in Saxonia reformatum est, monachis antiquis & deformatis, qui reformationi subdi noluerant, procul eliminatis. Primus autem pro manu tenenda sanctissima reformatione abbas fuit institutus, uenerandæ religionis pater Lubertus, cum alijs fratribus de Bursfeldia missus, qui deuote uixit & sancte obiit.

Genus & origo Friderici abbatis.

Monasteriū S. Iacobi reformatum.

- Eodem anno Iohannes Herbipolensis episcopus obiit, cui Sigismundus filius ducis Saxonie continuo successit, & præfuit vix tribus annis. Nam triennio nondum elapso, de episcopatu per Dominos de capitulo & nobiles fuit expulsus, propter nimiam fatuitatem & inertiam suam. Qui confugiens ad fratres suos in Saxonia, ut homo fatuus & destructus in quodam castello ab ipsis custodia mancipatus est, interueniente pensione annua pro eius sustentatione ab ecclesia Herbipolensi, iuxta concordata, ut suo loco inferius dicemus.

Sigismundus filius ducis Saxonie.

- Hoc ipso anno in medio Quadragesimæ cōueniunt principes Electores ad Franckfordiam pro electione noui regis, & post maturam deliberationē præhabitam vnanimiter in regem Romanorum elegerunt Fridericum eius nominis tertium, Ernesti ducis Austriae filium, & Alberti quondam regis ex forore nepotem, imperauitq; annis LIII. uir mitis & pacificus, amator cleri, ad iniurias patiens, annorum xxvi. cum regnare cœpisset.

Fridericum dux Austriae filium regis Romanorum.

M C C C C X L I.

- Anno Friderici abbatis nostri II. vltima die mensis Aprilis, celebratum fuit XI. ordinis nostri capitulū prouinciale, in monasterio S. Aegidij Nurenbergæ, cum continuatione dierum sequentium, ut moris est: in quo iterū præfuderunt Hartungus S. Petri Erphordicensis, simul & Georgius S. Aegidij Nurenbergensis, Nicolaus S. Blasij in nigra filius, & Henricus beatae Mariæ semper virginis in Amorbach, monasteriorū ordinis nostri abbates, & multa statuerunt pro inchoanda & continuanda reformatione, sed executores necessarij defuerunt. Eodem anno hyems fuit dura & asperissima, nivesque magna super faciem terræ, & a festo S. Martini vsque ad festum beatae Mariæ virginis purificationis durabant, intantum quod multi homines pauperes egeni frigore & inopia mortui fuerint.

Capitulū prouinciale celebratum.

Hyems asperissima.

- Eodem quoq; anno Ludouicus dux Bauariæ, cognomento Gibbosus, cōtra patrem suum Ludouicū in Ingelstätt, auxilio Marchionis Brandenburg. Alberti, oppidum Nuenburg ad ripas Danubij obsidione vallauit, quo tandem, ciuibus se deditibus, capto, patrē cepit, & præfato Marchioni in prædam dimisit, quem ille Henrico duci de Lanzhuta, a mulo eius acerrimo, vendidit pro magno auri pondere. Sed diuina potestas tam nefandum in patrem scelus filij nō diu tolerauit impunitum, sed cum in breui, minime timentem, sine liberis de medio tollens suo iudicio præsentauit.

Impium scelus Ludouici Bauariæ ducis in patrem.

- Hoc etiam anno Theodericus archiepiscopus Colonienſis, magno congregato suorum exercitu, ciuitatem Westphaliæ Sufatum obsedit, sed ciuibus se fortiter defendentibus, eam obtinere non potuit, tandemq; concordia facta cum damno suo ad sua remcauit.

Sufatū obseditur.

M C C C C X L I I.

- Hoc anno, qui fuit Friderici abbatis nostri III. in mense Junio, Fridericus rex Romanus electus cum principibus & magna comitiua nobilium per Rhenum descendit nauigio vsque ad Bonnam, & ulterius equester ad Aquas grani, ibique per Theodericum archiepiscopum Colonienſem in regem Romanorum solennitate consueta vnctus & coronatus est. Coronati autem à Papa, propter schisma, quod erat inter Eugenium & Felicem, diu distulit, tandem à Nicolao v. coronatus fuit.

Fridericus in regem coronatur.

- Eodem anno vinum in magna copia crenit bonū valde, & suaue ad bibendum, vendebaturq; plaustrum pro duob. florenis, & in omni terra vini abundantia fuit. Erat enim æstas temperatissima, & ad omnem creſcentiam victualium pulchre disposita, quo factum est, ut & vini & frumenti copia proueniret. Sed & tempore messis aura fuit serenissima, ita quod fruges sine aliquo impedimento humiditatis collectæ, in multis annis sine corruptione seruari potuissent.

Vini & frugum abundantia.

H h

us pro ecclesia Dei laborioſi confirmatus ab Eugenio fuit, & præfuit antiſ. v. v. magnanimitate ſua multos & Canonicos quosdam mationem & obedienciam firm omnino decepterant, ptuariæque omnia vacua re. Leodiens, coadiutori quod actus fuit.

nis (propter quam cauſam, ſt, & III. menſibus in eorum m, & ipsum Iohannem Pon, & mutuum à præfatis Do, camque cauſam ab eis ca-

us rex Romanorum, bien, re prægnante, Princeps libe, rum. Nam ſi anno præce, mbriſ obiit, non plus quam, uunt ergo de biennio aduic, edios bene calculanti.

ij Sponheimenſis xix. tenio, Octobriſ in Domino quie, & dies xxiv. vir certe animo ſui regiminis multa aduerſa, utus fuit: Maius damnum, enatio priuilegiorū & libe, reſtituta Corporaliſ et,

dem monachi, quaſi truſ, que in temporalibus obſer, uiſſimam huius loci reſor, per Abbatem ſucceſſiue do, egitſis eorum manualibus, untur. Quantum libertate enim, oſt annos in procuratore,

putationem peractam plus, quam ab illo ratione obſer, ceptiſſent, altera matre, ritus eſt. Itaque monachi, ad ab eis foret expectandum, monaſterium ad extremam,

ſatio, huic monaſterio tan, tētem diem vix aliquantū

MASTERII SPON, II. diebus IV.

ix. anno & die prænotis, is ſepulto, tertia die ſeſton, o capitularem, animo & in, pauci numero. Qui habita, runt Fridericum de Nac, ſtitutum, qui confirma, tificaliſ Vicario benedi, v. & poſtea reſignauit, ſuo loco

Tritheim

Cardinalis Panormitanus dat indulgentias huc.

Anno prenotato Fridericus abbas huius monasterij, consilio vsus amicorum, Nicolaum Panormitanum ordinis nostri, olim in Sicilia abbatem, Romanæ ecclesiæ Presbyterum Cardinalem, & Basilicensis concilij per Germaniam de Latere legatum, Franckfordiæ tunc existentem in legatione accessit, eique præsentis monasterij necessitatem & desolationem exposuit, rogans vt per largitionem indulgentiarum fidelium mentes, in subventionẽ paupertatis tantæ, incitare dignaretur. Cui vir magnificus iusta petenti liberaliter consensit, & magnas indulgentias v. annorum sub forma quæ sequitur concessit.

Copia Indulgentiarum.

Nicolaus miseratione diuina Basilicæ XII. apostolorum sanctæ Romanæ ecclesiæ Presbyter Cardinalis, Panormitanus vulgariter nuncupatus, sacrosanctæ generalis Synodi Basilicensis in spiritu sancto legitime congregatæ & vniuersalẽ ecclesiã representantis, per Germaniã legatus de Latere, vniuersis & singulis Christi fidelibus, presentes literas inspecturis, salutẽ in Domino sempiternam. Licet is, de cuius munere, vt sibi à fidelib. digne & laudabiliter seruiatur, de abundantia sua pietatis, quæ merita supplicum excedit, & vota, bene seruentib. sibi multa maiora retribuit, q̃ valeant promereri: nihilominus tamē desiderantes Domino populũ reddere acceptabile, & bonorũ operum sc̃clatorem, fideles ipsos ad complendum ei, quasi quibusdã allectiuis muneribus, indulgentiis videlicet & remissionibus, invitamus, vt exinde reddantur diuine gratiæ acceptiores. Cum itaq; sicut accepimus) monasteriũ de Sponheim, ordinis S. Benedicti, Moguntinensis diocesis, propter vrgentes guerras, & alias extremas conditiones carilitiæ, & aliorum, quæ retroactis temporibus acriter vigerunt, suis reditib. & edificiis multum salatum & depauperatum existat, ac paramētis, libris, & alijs denodijs necessarijs ad diuinũ cultũ, plurimum indigeat, adq; facultates fabricæ eiusdem monasterij minime sufficiunt, propter quod Christi deliũ suffragia noscuntur plurimũ opportuna: Nos cupientes, vt dictũ monasterium congruis honoribus frequentetur, ac in dictis necessitatibus eidẽ subueniat, & vt fideles ipsi libentius eo confluant, nec non ad reparatiõẽ conseruationemq; huiusmodi manus promptius porrigant adiutrices, quo ex hoc ibidem dono cælestis gratiæ vberius conspexerint se refectos, de omnipotentis Dei misericordia, ac beatorum Petri & Pauli apostolorum eius, auctoritate consili, omnib. vere penitentib. & confessis, qui ad dictũ monasteriũ quibuscuq; diebus, causa orationis & deuotionis accesserint, peccatorũ suorũ veniã implorari, vel qui ad fabricã luminaria, vestimenta, aut aliqua alia ornamenta ad ipsius monasterij necessaria, &

Narratur monasterij paupertas.

in festis S. Martini & octauis eiusdẽ (ob cuius reuerentiã fundata est ecclesiã in ipso monasterio omnium sanctorum & sanctorũ habentiũ octauas, ac patronorũ altarium omnium, ipsi ecclesiã pertinentium, dictã ecclesiã deuote visitandi, manus ipsas adiutrices porrexerint, aut in extremis laborantes, quãquam facultatũ suarum legauerint, donauerint, aut miserint ipsi monasterio, quinque annos & totidem quadragenas, de iniunctis eis penitentijs, misericorditer relaxamus præsentibus perpetuo valisuri. Voluimus autem, quod si dictis ecclesiæ & monasterio aliquæ indulgentiæ quomodolibet concessæ fuerint, ad tempus vel in perpetuum ad hoc duratura, vim roboris habeant, eas de nouo confirmantes tenore præsentium. Datũ in oppido Franckfordiensi, Moguntinensis diocesis, sub nostri Cardinalatus appensione sigilli, III. nonas Augusti, anno à natiuitate Domini MCCCCXLII.

In his festis specialiter accedens.

MCCCCXLIII.

Hicem fuit asperissima.

Anno Friderici abbatis IV. fuit hyems longissima & valde frigida, quæ duxauit à festo sancti Martini quasi vsque ad medium Maij, defeceruntque iumentis pabula, & in pluribus locis nec fœnum habebatur nec stramen, cogebantur pauperes rustici domorum suarũ straminea tecta præ inopia deponere, & stramina, præ vetustate penè corrupta, iumentis in escam præparare. Multi etiam pecora sua, propter defectum pabuli, mactare coacti sunt: alijca minantes in campos & nemora lupis voluntarie deuoranda expoluerunt.

Sigismundus episcopus Herbipolensis propter nimiam stultitiam depositus.

Eodem quoque anno Sigismundus episcopus Herbipolensis (de quo supra diximus) homo fatuus & omnino dementi persimilis, propter nimiam stultitiam suam fugatus & in Saxoniam ad fratres suos remissus: qui posuerunt eum, vt hominem destructum, in quodam castello perpetuo custodiendum, pro sustentatione eius non medicum ab ecclesiã Herbipolensi pensionem (vt suo loco diximus) recipientes. Isto autem deposito locum cecellit electione capituli Gottfridus de Limpurg, præfuitque annis XII.

MCCCCXLIV.

Conuentus Principum.

Anno Friderici abbatis nostri v. x. die mensis Maii, quæ fuit Dominica cantate, capitulum ordinis nostri prouinciãle XII. celebratum est Erphordiæ in monasterio S. Petri in quo præföderunt abbates monasteriorum ordinis nostri, videlicet S. Petri ibidem, S. Galli, S. Ægidij Norinbergensis, S. Stephani Herbipolensis, in quo multa pro reformatione ordinis nostri necessaria statuta fuerunt. Hoc ipso anno Fridericus rex Romanorũ magnũ & insignem conuentũ Principũ Norin-

Opera Histori

Norinbergæ habuit, in quo multa pro republica, & maxime super expeditione in Turcos fuerunt conclusa, quorum aut nullus aut parvus sequebatur effectus. Eo enim tempore Turcus fines Christianorum inuasit cum magna multitudine: nam in die S. Martini anno prænotato inter Christianos & Turcos bellum atrocissimum, quale in Europa vix simile factum legitur, factum est, in quo diu anceps pugna conferitur, sed Turci tandem multitudine vicerunt. In hoc prælio plus quam octoginta millia hominum occisa sunt. Ibi Ladislaus Poloniae rex, insignis adolescens, qui & Vngariæ regnum armis petebat, & Iulianus Cardinalis S. Angeli, apostolicæ sedis legatus, cum multis laudabilibus viris interierunt.

Bellum inter Christianos & Turcos atrocissimum.

Eodem anno ciues oppidi Sufatensis in Westphalia, repudiato domino suo Theodorico archiepiscopo Coloniensi, se Cliuensi Domino subdiderunt. Hinc sequuta sunt inter eos multa mala, rapina, incendia & bella, cum maximo vtriusque partis incommodo. Archiepiscopus enim contra Cliuenses & Sufatenses, collecto ex Bohemia maximo exercitu, suisque adiunctis, Westphaliam cum magna potentia intrauit, incendio & rapina deuastans omnia, multaque castella, villas & munitiones circa Sufatum funditus destruxit, & tam nobiles quam ignobiles complures secum abduxit.

Bellum archiepiscopi Coloniensis contra Westphalos.

Eodem quoque anno Fridericus rex Romanorum introduxit Armeniacos de Francia in Alsatiam, plus quàm octoginta millia contra Suintenses: & multa mala fecerunt in terra.

Fridericum rex Romanorum oppugnat Suintenses.

Eodem anno magna inter ducem Lotharingiæ & Metenses dissensio suborta est, quantantùm creuit, quod dux contra eos procedens cum magno suorum & Armeniacorum exercitu, in breui omnia Metensium castella & munitiones cepit, eosque ad petitionem pacis cum magno eorum incommodo & damno coartauit.

Bellum Metensium.

Eodem etiam anno bellum inter Arnouldum ducem Gelriæ & Gerardum ducem Iuliacensem factum est, in quo Iuliacenses pauci numero magnam Gelrensiū multitudinem fugauerunt, nonnullis etiam occisis, tandem concordia facta est.

Bellum Gelrensiū.

MCCCCXLV.

Hoc anno, qui fuit Friderici abbatis nostri VI. obiit Fridericus episcopus Wormaciensis, qui expulsis monialibus Cisterciensis ordinis de cœnobio, quod hortus Mariæ (vulgariter Kirchgarten) extra muros Wormacienses appellatur, Canonicos de Windesheim reformatos sub regula S. Augustini introduxit. Huic in episcopatu successit electione capituli Ludouicus de Ast, vtriusque iuris Doctor, maioris ecclesiæ præpositus, & Ludouici serenissimi principis Palatini Secretarius, vir bonus & Deum timens, præfuit diebus tantum XL. Enimvero cum esset homo prudens & amans Deum, considerauit quam sit periculosum regimen animarum, & ideo quorundam vsus consilio amicorum, quadragesimo post electionem suam die resignauit episcopatum in manus electorum, malens à se in humilitate quietus consistere, quam regiminis animarum curam cum sui periculo subire. Post hunc in episcopum Wormaciensis ecclesiæ fuit electus Reynhardus de Sickingen, vir bonus & pacificus, qui præfuit ecclesiæ suæ satis & strenue annis fere xxxv.

Fridericus episcopus Wormaciensis moritur. Ludouicus fit episcopus Wormaciensis.

Eodem anno concilio Basiliensi adhuc perdurante, Iohannes episcopus Laufanensis, Guilermus Archidiaconus Metensis, Rudolphus de Rudersheim præpositus sancti Pauli Wormaciensis, & Iohannes de Bachenstein Archidiaconus Sagrabiensis, Iohanni abbati, (nam præfati concilij Basiliensis causarum erant auditores) Bursfeldensi cōmiserunt, quatenus ordinarium diuinorum, modumque cantandi & legendi corrigeret pro vnione & capitulo nostro annali, apocrypha reijceret, & superflua amputaret, sicut ex literis defuncti confectis patet, quarum Datum est anno Domini MCCCCXLV. xvii. die mensis Iulij.

Ludouicus episcopatum resignat.

Reynhardus fit episcopus Wormaciensis.

Ordinarij nostri vnionis correctio.

Hoc anno Ludouicus comes Palatinus Rheni, dux Bauariæ & Princeps elector, Ludouici Barbati quondam filius (de quo supra plura diximus) vxorē duxit filiā ducis Sabaudie Margaretham (sicut diximus) de qua genuit Philippum Principem. Eodem anno Fridericus abbas huius monasterij, cernens se propter inopiā loci & malitiā temporum nec in spiritualibus nec in temporalibus posse proficere, a dio affectus abbatiam in manus conuentus XIII. cal. Martij resignauit, pensione annua pro vitæ sustentatione congrua sibi à conuentu addicta, superuixitque postea annis xviii.

Ludouicus Palatinus ducit vxorē. Fridericus abbatiam resignat.

DE CONRADO HUMBRECHT, HVIVS MONASTERII SPONHEIMENSIS Abbate xxi. qui præfuit annis xvi. diebus xx. & de varijs gestis tam eius quam illius temporis.

VACANTE igitur abbatia huius monasterij post liberā resignationē Friderici de Nackheim vltimi abbatis, anno & die præscriptis, monachi huius cœnobij, qui tū pauci erant numero, ne diutius viuerent sine pastore, mox eodē die, XIII. cal. Martij ad locū capitularem in vnū conuenientes, concorditer in abbatē elegerūt Conradū Humbrecht de Gau-

Conradus fit abbas.